

SIRA eta txori beltza

Sira bizi den herrixkan, haur bat jaiotzen denean, aitak txintxirrin bat egiten du, bere soinuak gaixotasunak uxatzen dituela uste baitute. Sirak bere anaia txikiaren txintxirrina desberdina izatea nahi zuen, eta berdez margotu zuen. Oso polita geratu zitzaion!

Gaua iristean, ondo gorde behar izaten dituzte txintxirrinak, zeren eta, ilunarekin batera, Txori Beltza ibiltzen da herrixkan barna, hegan, jostailu horiek bilatzen. Eta, aurkituz gero, mokoan hartu eta mendi tontorrean daukan habiara eramaten ditu.

Gau batean, Txori Beltzak Siraren anaiaren txintxirrin berdea aurkitu zuen, eta inor konturatzeko, hartu eta bere gordelekura eramana zuen.

Eguna argitutakoan, negar eta negar hasi zen haurra. Zurbila zeukan aurpegia, eta begietako distira galdua. Amak ez zekien zer gertatzen zitzaion, eta besoetan hartu eta lasaitzen saiatzen zen. Aita, eguerdian, soroko lanetatik itzultitakoan, txintxirrina falta zela konturatu zen.

- Zer egingo dugu orain?, galdegin zuen amak izututa.
- Txintxirrina berreskuratu beharko dugu, esan zuen aitak irmoki.
- Baina hori ezinezkoa da! Inor ez da inoiz Txori Beltzaren habiaraino iritsi. Bidea arriskutsua da oso, esan zuen atsekabez amak.

Sira, txabolako ate ondoan eserita, belaunak besarkatuz, dena entzuten ari zen, eta triste zegoen bere anaia gaixoarengatik. Oso neska ausarta zenez, txintxirrinaren bila joatea erabaki zuen. Bat-batean, lurretik altxa eta eskolara eramaten zuen oihalezko poltsa hartu zuen. Ahal bezainbeste kakahuete eta bi talo sartu zituen bertan. Isil-isilik abiatu zen, zaratarik egin gabe, ia ezkutuan.

Egunero ura hartzen zuen iturria baino harago, bidezidor bat zegoen, baina haurrek debekatuta zeukaten han sartzea. Sirak dardarka zituen hankak, gurasoen esanak ez betetzeagatik kezkatuta eta beldurtuta, baina gaixo zegoen anaiarengan pentsatzeak aurrera egiteko adorea eman zion.

Halako batean, zarata bat entzun zuen putzu handi baten ondotik igarotzean: burrunba handi bat, trumoi hotsaren antzekoa. Konturatzerako, hainbeste bider entzundako eltxo erraldoien multzo bat zeukan aurrean. Bera bezain handiak ziren, eta aho ikaragarria zeukaten, lehoiek bezalako hortz zorrotzekin.

Herrixkako neska gehienek ez zuten eskolara joateko aukerarik, baina Siraren gurasoek neskatoak bere anaia zaharragoek bezala ikastea nahi zuten; horregatik, Sirak ez zuen egun bakar batean ere huts egiten. Sirari asko gustatzen zitzaion ikastea, eta oso adi egoten zen irakasleak esaten zuena entzuten. Sarritan esaten zien zerbait etorri zitzaion orduan gogora: egunen batean arazo zailen bat izanez gero, irudimena eta burua erabiltzeko.

Eltxoek halako aho eta hortz handiak izanda, oso tripontziak izango zirela pentsatu zuen. Beraz, poltsan zeramatzan kakahueteak atera, eta lurrean zabaldu zituen. Eltxoak, azkar batean, kakahueteak jatera joan ziren, eta libre utzi zuten bidea. Sirak inoiz ez bezala egin zuen korri, eta atzean utzi zituen eltxoak.

Gainditua zuen lehenengo proba, baina bide luzea geratzen zitzaion mendi tontorreraino iristeko.

Bidexka ibai zabal batean amaitzen zen, eta ibaia gurutzatu beste irtenbiderik ez zeukan Txori Beltzaren habiara iritsi nahi baldin bazuen. Sirak ez zekien oso ondo igeri egiten, baina hori ez zen okerrena, uretan zebiltzan har urdinak baizik, oso animalia arriskutsuak. Ibaian sartzen saiatzen ziren edo edatera inguratzen ziren guztiei eraso egiten zieten.

Zuhaitz baten ondoan eserita, Sirari bere irakaslea etorri zitzaion berriro gogora.

- Irakasleak beti esaten digu eskuzabalak izaten baldin bagara, besteen laguntza jasoko dugula beharra daukagunean. Nik anaia txikiari laguntzeko egiten dut hau guztia, baina... nori eskatuko diot laguntza? Hemen ez dago inor!

Une horretan, zuhaitz bat mugitzen hasi zen, baita bere inguruan zeudenak ere:

- Kaixo, neskato. Zein da zure izena?, galdetu zion zuhaitzak.
- Sira, erantzun zuen neskatak harrituta.
- Eta nolatan zabilta zu hemendik?, galdetu zion zuhaitzak. Leku hau ez da oso segurua neskata batentzat.

Sirak bere historia kontatu zien zuhaitzei, eta hauek, hunkiturik, euren adarrak makurtu eta elkarri besarkatu zioten. Zerbait xuxurlatzen ari ziren. Eztabaida

labur baten ondoren, zuhaitzak tente jarri ziren berriro. Handik pixka bat urruntzeko eskatu zioten Sirari, eta gogor astintzen hasi ziren, adarrik zaharrenak erortzeko. Adar haiekin txalupa bat eraiki zuten, neskatxak har urdin haien erasorik jasan gabe ibaia alde batetik bestera zeharka zezan.

- Eskerrik asko zuen laguntzagatik! Sekula ez dut ahaztuko nire alde egin duzuen, esan zien Sirak ibaiaren beste aldera iritsitakoan.

- Zorte on, Sira!, erantzun zioten zuhaitzek.

Sira mendian gora abiatu zen. Iluntzen hasia zen eta errainuek beldurra ematen zioten. Mendi tontorretik gertu, bidea arantza pozoidunez josia zegoela ikusi zuen. Txori Beltzak jarri zituen arantza horiek, bere habia babesteko.

Neska ausarta ez zen kikildu eragozpen horren aurrean, eta beste behin ere, pentsakor jarri zen, konponbide bat bilatzeko. Bide ertzean buruari eragiten ari zen bitartean, aldamenean zeukan zelaia estaltzen zuten zumitzezko belar batzuk ferekatzen zituen leunki. Orduan, trikimailu bat otu zitzaion: zumitz horrekin, alfonbra luze bat egingo zuen, amak erakutsi zion bezala. Horrela, minik hartu gabe igaro ahal izango zen arantzen gainerik.

Denbora luzea eman zuen alfonbra egiten. Bukatu zuenean, lurrean zabaldu zuen poliki-poliki, eta, kontu handiz, saihestu egin zituen arantza arriskutsu haiek. Gaua iluna zen oso, baina ilargiak ere lagundu egin nahi zion Sira txikiari, eta inoiz baino beteago atera zen, dena ondo argiztatzeko.

Anaia salbatzeko gero eta gutxiago falta zitzaiola ikusita, pozarren zegoen Sira. Mendian gora igotzen jarraitu zuen, eta uste baino lehenago iritsi zen

habiaraino. Lasai zegoen neskatoa, gaua izatean kanpoan ibiliko zelako Txori Beltza, txintxirrin bila. Habia ikaragarria zen eta ahalegin itzela egin behar izan zuen barrualdera inguratzeko. Lortu zuenean, habia txintxirrinez betea zegoela ikusi zuen: urte luzez Txori Beltzak herrixkako hurrei lapurtutako txintxirrinez betea, hain zuzen ere.

Sirak berehala begiztatu zuen anaia txikiaren txintxirrina, berde koloreko bakarra zelako. Arin-arin hartu, eta poltsan sartu zuen. Ondoren, txintxirrin bakoitzak haur bat salbatuko zuela jakinda, ahal zituen guztiak sartu zituen zakuan eta poltsikoetan.

Pozez gainezka, itzulerako bidea hartu zuen, txintxirrinen soinu atsegina lagun zuela.

Bien bitartean, herrixkan kezkatuta zeuden oso. Gau osoa zeramaten Siraren bila, eta gurasoak oso triste zeuden zerbait txarra gertatu zitzaiola pentsatuta. Bidean korrika zetorrela ikusitakoan, poz-pezik jarri ziren denak, eta ez zioten errietarik ere egin inori ezer esan gabe joan izanagatik. Sekulako poza hartu zuten neskatxak ekarritako guztia erakutsi zienean. Banan-banan, beren jabeei itzuli zizkien txintxirriak, eta ondoren bere txabolara joan zen korrika, jostailu berdea anaiaren aurrean indarrez astintzera. Ordurako, baina, lo zegoen anaia txikia. Berreskuratu egin zituen bere ohiko kolorea eta begietako distira, eta haur osasungarri bat zen berriro.

Hilabeteetan, ez zen beste konturik entzun herrixka hartan. Inork ez zuen inoiz mendiaren tontorreraino iristerik lortu, eta are gutxiago neskatxa batek! Harrigarria iruditzen zitzaien; ez zekiten nola lortu zuen. Denek entzun nahi zuten bere istorioa.

- Botere bereziak izango dituzu, esaten zioten batzuek.
- Eta lehoi baten indarra, beste batzuek.

Sirak barre egiten zuen, ezezko keinua eginez.

- Irakasleak eskolan erakutsitakoa besterik ez dut egin: burua eta irudimena erabili ditut arazoak gainditzeko!

Siraren istorioa entzundakoan, guraso asko pentsakor gelditu ziren, eta euren alabak ere eskolara joango zirela erabaki zuten.

Sirak ikasten jarraitu zuen, Txori Beltza handik behin betiko bidaltzeko eta haren erruz beste haurrik ez gaixotzeko.

